

да ми осѣдлае коня, влѣзохъ въ палатката на барона Криденера за да се омия.

«Едва що започнахъ да се мия, чухъ навънъ страшенъ шумъ. Въ сѣщото врѣме, слѣдъ мене въ палатката се вмъкна докторъ К и ми каза: «Капитанъ, вие нали сте отъ главната квартира? Дайте ми вашитѣ казаци да се защитимъ отъ турцитѣ».

«За какви турци вие говорите? — отговорихъ му азъ; вчера ние прѣтърпяхме несполука подъ Плѣвентъ, но не сме разбити. Азъ тѣкмо сега пристигамъ отъ позицията, която се прѣведе отъ насъ въ отбранително положение, и тѣй като турцитѣ не ни прѣслѣдваха, то е и невъзможно тѣ да бждатъ тукъ».

«Въ тази минута въ палатката бързо влѣзе моя познатъ шабсъ-капитанъ, адютантъ при корпусната артилерия, Ш «Докторе, извика той, какъвъ дяволъ ви е накаралъ да изплашите всички на прѣвръзочния пунктъ и да докарате работата до паника? Докторе, дяволъ да ви вземе, кждѣ видѣхте турцитѣ?»

«Но шумътъ все повече и повече се усиляваше; слушаха се вече викания: «Отстѣпвайте! Спасявайте се кой какъ може!» Капитанъ Ш и азъ излѣзохме отъ палатката. Прѣдъ насъ се прѣдстави една ужасна картина. Всичкия този мравунякъ се вълнуваше и кипѣше. Транспортъ отъ праздни кола, прѣдвожданъ отъ нѣкакъвъ си интендантски чиновникъ, се бѣше изтеглилъ по пѣтя и отстѣпваше бързо колкото можеше. Безъ да губимъ нито минута, ние се качихме на конетѣ, припахме слѣдъ храбрия чиновникъ, настигнахме го, и само съ помощта на енергичнитѣ наши заплашвания, заставихме го да спре. Бѣдниятъ, до такава степенъ се бѣше забравилъ отъ страхъ, че безспирно викаше съ изпъкнали очи: «Заповѣдано е отстѣпление».